

Arrest

nr. 74 695 van 7 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERSWIJVER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 11 mei 2010 aangetroffen in illegaal verblijf. Er werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ter kennis gegeven.

Nazicht van de Eurodac-databank toonde aan dat verzoekers vingerafdrukken in Italië werden genomen op 19 februari 2009. Op 1 juli 2010 werd een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten.

Op 8 juli 2010 werd een beslissing tot verlenging van de opsluiting genomen.

Aangezien Italië niet reageerde binnen de vereiste termijn op het overnameverzoek, is Italië in gevolge van artikel 18.7 van de Verordening 343/2003 verplicht om verzoeker over te nemen. De Italiaanse overheid werd hiervan op de hoogte gebracht op 22 juli 2010 aan de hand van een "tacit agreement".

Op 27 juli 2010 deelde Italië zijn uitdrukkelijk akkoord tot overname mee en op 24 augustus 2010 werd verzoeker onder escorte teruggebracht.

Op 1 maart 2011 werd verzoeker bij een politiecontrole in Brussel aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 2 maart 2011 werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ter kennis gegeven. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 57 791 d.d. 11 maart 2011 werd de vordering verworpen.

Op 13 maart 2011 werd verzoeker aangehouden op bevel van de onderzoeksrechter, op verdenking van slagen en verwondingen met verzwarende omstandigheden. Verzoeker werd opgesloten in de gevangenis van Lantin.

Op 18 maart 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 15 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Artikel 9ter - §3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter § 1, 4^e lid en artikel 9ter § 3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder de vorm van een medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd. 02/12/2011 toont geen enkele uitspraak over de graad van ernst van de ziekte. Aldus is de aanvraag onontvankelijk."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Verzoeker roept een schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel: verwerende partij heeft immers de verplichting rekening te houden met alle elementen van de zaak alvorens een beslissing tot onontvankelijkheid te nemen.

Het blijkt ontegensprekelijk uit de uitvoerige en talrijke medische attesten die bijgevoegd werden bij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet dat de schizofrene psychose waaraan verzoeker lijdt een ernstige aandoening is die in elk geval een langdurige medicamenteuze behandeling behoeft en tevens een opname in de psychiatrie vereist.

Verzoeker verwijst in dat opzicht naar het laatste medische onderzoek dat op instructie van het Parket van Luik werd uitgevoerd toen verzoeker op 11 maart jl. overgebracht werd naar het hospitaal André RENARD (stuk 13 bij aanvraag 9ter).

Verzoeker verwijst in dat opzicht ook naar stuk 7 van de hand van Dr M. dat gevoegd werd bij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art 9ter van de Vreemdelingenwet. Dat attest beschrijft duidelijk dat verzoeker aan een schizofrene psychose lijdt en dat een lange behandeling dient te worden voorzien, een repatriëring wordt door de arts als onmogelijk beschreven. Dat de gezondheidstoestand van verzoeken ernstig was, blijkt ontegensprekelijk uit dit medisch attest en wordt nogmaals bevestigd door het schrijven van Dr M. dat als stuk 3 wordt bijgevoegd.

Indien het nodig zou blijken omdat verzoeker onvoldoende medische informatie had bezorgd – quod non - diende verweerder de nodige informatie op te vragen van verzoeker. In werkelijkheid was verweerder

voldoende op de hoogte van de gezondheidstoestand, persoon en (on)mogelijkheden op behandeling in Italië en zijn thuisland. De ernst van de ziekte blijkt onomstotelijk uit de verschillende medische attesten. Het staat vast dat verwerende partij nalaat rekening te houden met de medische stukken en ze veronachtzaamt zonder gegronde reden. Verweerder heeft conform het algemeen rechtsbeginsel van zorgvuldigheid de plicht om rekening te houden met alle elementen van de zaak. Verwerende partij schendt in dit opzicht het zorgvuldigheidsbeginsel. het middel is gegrond;

Het is daarnaast onbetwistbaar dat de bestreden beslissing door een motiveringsgebrek is behelst: artikel 9ter, § 1, eerste lid, Vreemdelingenwet maakt melding van een in België verblijvende vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan "een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Hieruit blijkt dat het moet gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager of een ziekte die een reëel risico inhoudt voor een onmenselijke of vernederende behandeling en dat er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft heeft. Artikel 9ter, §1 tweede lid Vreemdelingenwet stelt dat de vreemdeling alle nuttige inlichtingen omtrent zijn ziekte dient over te maken.

Het moge duidelijk zijn dat verzoeker alles in het werk heeft gesteld om deze voorgaande elementen die worden voorgeschreven door artikel 9ter Vreemdelingenwet allen aan te tonen en dat zulks door de uitvoering en talrijke attesten is gebeurd.

Uit alle medische attesten blijkt immers de gezondheidstoestand van verzoeker en de verplichte langdurige behandeling en de onmogelijkheid van repatriëring.

Verwerende partij brengt geen enkel objectief en betrouwbaar element naar voren dat tot het tegendeel zou moeten doen besluiten.

Hoewel alle attesten wijzen op een schizofrene psychose, een verlichte langdurige medicamenteuze behandeling, een onmogelijkheid van repatriëring en een geschiedenis van psychiatrische opname besluit verweerder dat de aanvraag onontvankelijk is omdat het standaard medisch getuigschrift geen uitspraak doet over de graad van ernst van de ziekte van verzoeker. De graad van ernst van de ziekte blijkt echter uit de ziekte zelf: een schizofrene psychose; de behandeling: een langdurige medicamenteuze opvolging en de onmogelijkheid tot repatriëring.

Het staat om deze redenen vast dat de beslissing behept is door een motiveringsgebrek, ze is daarnaast in strijd met de aangehaalde wetsbepaling en het zorgvuldigheidsbeginsel."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar het gegeven dat het standaard medisch getuigschrift geen enkele uitspraak vertoont omtrent de graad van de ernst van de ziekte. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Verzoeker bekritiseert de verschillende motieven waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander

volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat “*de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed*”. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen – zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantoonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Uit de voormelde bepaling blijkt duidelijk dat het niet volstaat om een standaard medisch getuigschrift in te dienen. Het standaard medisch getuigschrift dient ook te beantwoorden aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met name “Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling”.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard omdat het medisch getuigschrift dat voorgelegd werd, niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. *In casu* wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vastgesteld dat het voorgelegde medisch getuigschrift geen uitspraak doet omtrent de graad van ernst van de ziekte.

In het model medisch getuigschrift wordt aan de behandelende arts gevraagd om onder de rubriek “B) Diagnose” van het standaard medisch getuigschrift een “gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter wordt ingediend” te geven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij zijn aanvraag het wettelijk vereiste standaard medisch getuigschrift heeft meegestuurd en dat de verschillende punten van dit formulier beantwoord werden. Onder vraag B, “gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter wordt ingediend” wordt vermeld “*pshychose shyzofrénique actuell. Déstabilisée, comportement violent et agressif v.à.v. tiers: 1) menace sa soeur avec une arme 2) attaque trois gardien avec violence au centre fermée*”. De ernst van de aandoening wordt nog verder aangetoond door een medisch verslag van Dr. M. (...). Uit dit medische verslag blijkt dat verzoeker lijdt aan een mentale ziekte en een gevaar vormt voor zichzelf en voor derden waardoor het aangewezen is om beschermingsmaatregelen te voorzien conform de wet van 26 juni 1990 met betrekking tot de bescherming van mentaal zieken. Uit de voorliggende stukken blijkt dat er wel degelijk een beschrijving is van de graad van de ernst van de ziekte. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, blijkt zowel uit het medisch standaard getuigschrift, als uit het bijgevoegde medisch verslag dat er een vermelding kan teruggevonden worden omtrent de graad van de ernst van de ziekte.

Het komt de verwerende partij niet om de ernst van de ziekte te gaan beoordelen. Dit komt enkel de ambtenaar-geneesheer toe en niet de ambtenaar-dossierbehandelaar, aangezien enkel de ambtenaar-geneesheer conform het gestelde in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet een inhoudelijke beoordeling kan maken van de gegevens die vermeld worden op het medisch getuigschrift. De ambtenaar-dossierbehandelaar heeft in deze geen appreciatieruimte.

De Raad acht het dan ook kennelijk onredelijk dat een ambtenaar-dossierbehandelaar op basis van een medisch getuigschrift waarin expliciet gevraagd wordt om een “gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter wordt ingediend” te geven en waarbij *in concreto* vermeld werd, “*pshychose shyzofrénique actuell. Déstabilisée, comportement violent et agressif v.à v. tiers: 1) menace sa soeur avec une arme 2) attaque trois gardien avec violence au centre fermée*” en waarbij een medisch verslag werd bijgevoegd waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker een gevaar vormt voor zichzelf en voor derden, de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van verzoeker onontvankelijk verklaart om de reden dat “er geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst (wordt aangetoond).”

De materiële motiveringsplicht is in de aangegeven mate geschonden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

Het enig middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU